

12.4.10

זובור בגדוד 82, חטיבה 7- מרץ 2010

- מסורת הזובורים עדיין קיימת.
- האירוע לא נחקר על ידי מצ"ח וחקירתו לא מוצתה.
- קורבן הזובור נשלח למאסר עקב סירובו לחשוף את זהות מבצעי הזובור.

במהלך חודש מרץ הודיעו מספר חיילים בגדוד לחמישה חיילים אחרים כי, לרגל הענקת "רקע הלוחם" לאות הטנקיסט, הם "זכאים" לזובור הולם, כמיטב המסורת בגדוד. כן, כן יש מסורת.

שני חיילים סירבו שיבוצע בהם זובור ונעזבו לנפשם. שלושה אחרים "הסכימו", ככל הנראה, שיבוצע בהם זובור, למרות כל מה שנחשף בצה"ל בנושא מיולי 2009 ובעיקר בגדוד 74, פלוגת "זאבים", למרות הוראת הרמטכ"ל כי זובורים אינם חוקיים ולמרות הודעת ועדת חוץ ובטחון מיום ה-26.1.10 כי על צה"ל כארגון היררכי למגר לחלוטין את התופעה.

ככל הידוע הזובור העיקרי בא לידי ביטוי במעבר של החייל בין שתי שורות חיילים אשר חבטו בגבו במלוא העוצמה.

הגדוד עלה לתעסוקה מבצעית בהר דוב בשיתוף עם גדוד צנחנים.

חלק מקורבנות הזובור "התפארו" בהתעללות אותה עברו בפני חבריהם הצנחנים. לבקשת הצנחנים חשפו חיילי הגדוד את איברי גופם שהוכו.

למראה הפגיעות הגופניות, **מצאו חיילי הצנחנים צורך**, ועל כך חובה לברכם, לדווח למפקדם הישיר אשר העביר את הדיווח למג"ד הצנחנים. כך הגיע הדיווח למג"ד השריון אשר ככל הנראה נכנס לתפקידו כחודש וחצי לפני האירועים הנ"ל.

מג"ד השריון זימן את קורבנות הזובור ושאל מי ביצע את ההתעללות.

קורבנות הזובור סירבו מן הסתם לחשוף את זהות החיילים והמפקדים הרלבנטיים.

בתגובה בחר מג"ד השריון להרשיע את קורבנות הזובור, ככל הנראה, ב"סירוב פקודה".....וגזר עליהם מאסר של 21 ימים.

לא ידוע אם המג"ד פנה למצ"ח בכדי שתבוצע חקירה מקצועית של האירוע **והאם נתפסו האחראים.**

קורבנות הזובור שנשפטו לא קיבלו כל מסמך המתעד את ההליך המשפטי הנ"ל.

אחד ממפקדי הפלוגה נתן להם טיפ כי יש באפשרותם לבקש "מחילה" ממפקד פיקוד צפון. כך עשו וכפועל יוצא נוכו 7 ימי מאסר מגזר דינם, אותו סיימו לרצות ככל הנראה ב-2.4.10.

ככל הידוע **לא ננקטו הליכים** כלשהם כנגד מפקדים אחרים בפלוגת השריון המדוברת.

תהיות זיבור סטופ

1. האם ידעו חיילי הגדוד, קטגורית- כי השתתפות בזיבור- הן כקורבן והן כמתעלל הינה **בלתי חוקית לחלוטין**, באופן בו אסור לחיילי/ מפקדי הגדוד לזותר על איסור זה, המיועד להגן עליהם(ועל צה"ל), למרות לחץ חברתי, צפוי, בנסיבות דומות?.
2. באיזו תדירות ובאיזה אופן תודרכו החיילים והמפקדים בנושא, על בסיס קבוע ובעיקר בהתחשב בתחלופת חיילים ומפקדים?.
3. כיצד קרה כי נשמרה בקפדנות "מסורת" הגדוד בנושא- בניגוד מוחלט לפקודות הצבא, וככל הנראה בניגוד להנחיות המג"ד ולמרות אירועי הזיבור הקשים מקיץ 2009?.
4. האם דיווח המג"ד למצ"ח על האירוע? האם יש בידי מג"ד שריון יכולת מקצועית חקירתית לנהל חקירה המקבילה לחקירה פלילית באזרחות לאירוע של פגיעה גופנית?.
5. האם קיים פרוטוקול המשפט הצבאי שנוהל נגד החיילים, לרבות סעיפי האישום המדויקים, טיעוני החיילים, גזר הדין והנימוקים לעונש?.
6. מדוע לא קיבלו החיילים העתק רשמי של ניירת זו?.
7. האם הובהר לחיילים באם יש להם זכות ערעור כלשהי - אם בכלל?.
8. האם סביר בנסיבות העניין לצפות כי קורבנות הזיבור יחשפו את זהות מבצעיו- ללא לקיחה בחשבון של נסיבות המשך שירותם בגדוד וכו'?
9. האם סביר בנסיבות העניין להתייחס לסירובם של קורבנות הזיבור לגלות מי ביצע אותן, כעבירה כלשהי לרבות אולי של "סירוב פקודה"- אשר מושת בגינה מאסר, שהרי בנסיבות דומות באזרחות קשה לתאר מצב בו קורבן אלימות המסרב לגלות את זהות תוקפו יואשם בשל כך ויכלא, מעבר למעשים שבוצעו בו?.
10. האם יש מקום לתדרך את מפקדי היחידות, מראש, כיצד לנהוג בנסיבות דומות שהרי ברור ומובן מאליו כי הנסיבות הנ"ל עלולות לחזור על עצמן?.
11. האם ייתכן כי מג"ד שריון גזר על קורבנות הזיבור מאסר בשל המוטיבציה שלו לעצור את התופעה אך בהתחשב בתסכול בשל הכשל החקירתי ביזהוי מבצעי הזיבור?.
12. האם יש מקום להניח כי מסורות מסוג זה עדיין קיימות בצה"ל וכי בהעדר פעילות הטמעה שוטפת וקבועה למיגורן, על בסיס שבועי, אין סיבה להניח כי תעלמנה?.
13. האם נחקרה מעורבות ואחריות מפקד הפלוגה לאירוע?.
14. האם נכון כי מה שבעצם הטריד את מפקדי הפלוגה, יותר מכול, הייתה "טעותו" של הקורבן לספר לזרים על האירוע-לעומת חומרת האירוע עצמו והיותו בכל מקרה בלתי חוקי.